

Veriaci a neveriaci v jednej rodine

1K 7,14: Neveriaci muž sa posväčuje v žene
neveriaca žena posväčuje sa v bratovi;
veď ináč vaše deti boli by nečisté, a predsa sú sväté.

Drahí prítomní bratia a sestry, koľko kázní ste už vo svojom živote počuli? Čo myslíte, **keby ste nepočuli ani jednu jedinú, bolo by niečo iné vo vašom živote?** ☺

Celkom určite áno! Pretože tu sa formuje náš svetonázor, tu si posilňujeme svoju identitu – kým a čím sme. Ale predovšetkým – tu sa ako „*živé kamene budujeme na duchovný dom, sväté kňazstvo*“ (1Pt 2,5), určené pre nebo. Pretože **V NEBI TO BUDE PODOBNE AKO V KOSTOLE – všetci budeme obrátení k jednému Bohu** (ako tu sme obrátení k oltáru, oltár však nie je Boh, samozrejme), **budeme tam bratmi a sestrami** (tam ešte viac než tu, lebo tu nám všeličo vie na sebe navzájom vadit', že?), **budeme tam spievať piesne a inak chváliť Boha** (a nie iba niekedy nezúčastnene sedieť a pritakávať na mne ľahostajné melódie)... Ak sa niekedy v kostole necítíme blažene a skvelo (zima, osamotenosť, možno aj nuda), tam bude celá oslava úžasná a skvelá.

My sa tu teda pripravujeme na ten čas, na večnosť.

Dobre, ale popravde, ak sa my pripravujeme, **ako horúce železo v dlani nás páli skutočnosť, že mnohí naši drahí .. sa nepripravujú.** Nepáchnu sem, ako je rok dlhý, možno na sviatky, niektorí ani to. Ako budú oni pripravení? Čo bude s nimi, ak podľa našej viery a viery Biblie bude Kristus ako Sudca všetko účtovať? → Kde bude môj *brat*, ktorý v kostole nebol od krstu svojho dieťaťa, → kde bude môj *kamarát*, ktorý nebol v kostole – od svojho krstu, → kde bude môj *manželský partner*, ktorý sem so mnou vôbec nechodí a ak

sa aj otvorene nevysmieva mojim náboženským praktikám, stále neviem, čo si mám o jeho postojoch k viere myslieť? Alebo: → čo bude s *mojím dieťaťom*, ktoré už so mnou nebýva a vôbec nežije kresťanský tak, ako som ho to učil a ako sa to učíme v našom cirkevnom zbore?

To sú **ťažké otázky, ktoré idú riadne pod kožu**, sú veľmi bolestné a jatria naše rany až do špiku kostí. Lebo **pre veriaceho niet horšej predstavy ako tej, že my v nebi budeme a oni – nie.**

Asi každý máme medzi svojimi blízkymi niekoho takého a čím je ten príbuzenský vzťah bližší, tým je to vrúcnejšie a bolestnejšie. Ako je dobre tým, ktorí aj s deťmi nasledujú Božiu vôľu! Ťažšie je to tam, kde Božiu vôľu dodržiavajú iba niektorí.

Aké bude to nebo, bude také skvelé, ak tam brat nebude so svojimi súrodencami, lebo oni Krista odmietali, keď Ho mali prijímať??! **Aké bude to nebo, ak milujúci manžel v nebi nikdy neuvidí svoju milovanú manželku, lebo sa tam pre svoju neveru nedostala? A aké bude to nebo, ak tam, v nebi, neuvidíme vlastné deti, pretože budú ... inde ... pre svoju neveru .. ?**

V našej cirkvi bežne krstíme malé deti. Niektorí s tým má problém, ale v našej cirkvi podľa viacerých slov Pánových to robíme presne tak. Povedal, že nemáme brániť deťom ísť do Božieho kráľovstva, lebo takých je kráľovstvo nebeské (Mk 10,14). Pri tejto prvej sviatosti človeka to malé človeča odovzdávame do Božích rúk. Uzatvárame v jeho mene zmluvu s Pánom Bohom. Tam sa stretáva so Svätým Bohom (dobré je, keď nie prvýkrát, ak sa s ním rodičia už aj pred krstom modlili) a tak je to správne.

Niektoré cirkvi krst deti a priori odmietajú. Vraj: až sa rozhodne samo. Páči sa mi *prax metodistickej cirkvi* – krstia aj deti, ak: sú rodičia veriaci, praktizujúci metodisti. Tam je istá záruka, že ten krst bude pokračovať výchovou ďalej. V rodine veriacich rodičov je totiž

o dieťa dobre duchovne postarané. Má veľkú nádej nájsť Boha, resp. dať sa Bohu nájsť.

Ale tam, kde je rodičom viera to posledné, za čím by išli a aj krst robia iba kvôli svojim rodičom, starým rodičom dieťaťa, alebo nejakým poverám, aký to má zmysel? Akú budúcnosť? **Krst bez viery nie je nič platný!** „*Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený, ale kto neuverí, bude odsúdený.*“ Mk 16,16

V rodine veriacich rodičov je dieťa chránené ich vierou, ak aj samo ešte neuverilo, neprišlo do veku, kedy by si uvedomovalo svoju vieru. To spomína v našom dnešnom verši aj apoštol Pavel. „Vaše dieťa sú sväté,“ t.j. kresťania. **Sú však všetky deti sväté?** Tak to učí rímskokatolícka teológia (snáď od čias tzv. jansenizmu), ale biblické to nie je! Nie všetky deti sú sväté. **Sväté deti sú iba tie, ktoré sú pravidelne posväcované modlitbami a vierou svojich rodičov.**

A vôbec – nielen deti sú tak posväcované, ale všetci členovia našich domácností. Apoštol tu jasne hovorí: „**Neveriaci muž sa posväcuje v žene, a neveriaca žena v bratovi...**“

Pred rokmi mi v Bratislave zomrel jeden známy. Predtým vdovec s deťmi si vzal za manželku aktívnu kresťanku, sám však k aktívnemu životu v cirkvi nijako neinklinoval. Aj keď sa jeho dcéra stala kazateľkou Božieho slova, manželka dokonca nevedela, ako je to so spásou svojho manžela. Tak veľa sa za neho modlila, svedčila mu o Bohu, snažila sa na čo najviac miest v byte vyvesiť príhodné biblické verše (až to bolo trochu dotieravé), ale stále nevedela, čo a ako. Keď zomrel, vyznala, že predsa má v srdci veľkú nádej, lebo ku koncu života sa s ňou modlil a ona je presvedčená, že sa aj od vzdal Bohu.

Je dobre, keď sa stane, že svetlo, ktoré nosíme do svojich domácností, naozaj presvieti tmu nevery. Či sa tak stane aj v našich rodinách s našimi najbližšími, to nevieme. Ale veľmi by sme to chceli. Zatiaľ však máme nádej, ktorá, vraj, zomiera posledná. Naši blízki sú posväcovaní našou vierou. Ak sa aj k Ježišovi stavajú

mimoriadne vľahne, chceme im byť svetlami, lebo cez nás sa môžu aj oni dostať k Nemu a tak byť zachránení.

Neveriaci sú neveriaci; nikoho nespasí to, že jeho manželka alebo matka či otec veria a aktívne žijú kresťanským spôsobom. **Ale naše modlitby sú silné a svedectvá mocné. Mnohí z nich sa predsa len ešte obrátia k Bohu, lebo už teraz sú podľa apoštola skrze nás posväcovaní.** Toto je naša nádej, v toto veríme a preto sa oplatí vydržať v modlitbách a svedectvám o Pánu Bohu až donekonečna!

Táto nedeľa, v cirkevnom roku 2. po Zjavení, má vo svojej histórii **tému Ježišovho zázraku v Káne.** Súvisí to ešte s nedávnymi Vianocami, ale to si teraz nejdeme vysvetľovať. Dôležité je to, že **to, že Ježiš bol v tej Káne na svadbe, dalo celej svadbe celkom iný charakter.** Aj v našej liturgickej knihe, agende, máme k tejto nedeli podtému: **JEŽIŠOVA PRÍTOMNOSŤ POSVÄCUJE DOMÁCNOSŤ.** Presne to prajem aj vašim domácnostiam. Nech v nich má Ježiš, Boží Syn, svoje miesto! Možno ako všetkými prijímaný Spasiteľ a Pán, alebo iba nami prinášaný neustále, každý deň zas a znovu. Má to zmysel. Tým sa naše domácnosti posväcujú. Amen.

Modlitba: **Náš drahý Pane a Bože,** vo svojom úžasnom pláne spasenia ľudí si pamätal na cestu do neba pre každého jedného hriešnika. Nebo je dnes otvorené, Ježiš Kristus, Tvoj Syn, náš Pán a Spasiteľ, je Cestou, ktorá vedie až do jeho vnútra a nik nevojde, ak len nie skrze Neho. My sa držíme týchto Tvojich slov obsiahnutých v Biblii a snažíme sa vchádzať nebeskými bránami do večnosti. Ale v našich rodinách je stále veľa takých, ktorí asi stoja trochu inde - nechceme súdiť, to môžeš len Ty, ale nám sa tak zdá. Ba medzi nimi je veľa takých, ktorých milujeme celým srdcom, niekde sú to naši súrodenci, inde, rodičia, manželskí partneri, deti, krstné deti... Pane, čo s nimi bude, ak sa neobrátia, neurobia pokánie a neodovzdajú sa Tebe? Ty posielaš nás, aby sme im svietili a pozývali a oznamovali evanjelium, aby sme sa snažili, modlili. My to aj robíme, prosíme aj

teraz, dávaj nám silu vytrvať a tým našim blízkym rozohrej srdce pre Tvoje slovo, aby sa aj oni otvorili a vstúpili tam, kde sa prijíma večný život ako dar veriacim od Teba. Prosíme, zmiluj sa nad našimi rodinami a daj sa nám raz radovať v nebi spoločne so všetkými našimi drahými. Amen.